

Den som driver en webbplats kan ha ett berättigat intresse av att lagra vissa personuppgifter avseende besökarna för att försvara sig mot it-attacker

En besökares dynamiska IP-adress utgör en personuppgift för den som driver webbplatsen när denne förfogar över lagliga medel som gör det möjligt för vederbörande att identifiera den registrerade med hjälp av de ytterligare upplysningar som besökarens internetleverantör förfogar över

Patrick Breyer har vid tyska domstolar invänt mot att tyska federala myndigheters webbplatser som han besöker registrerar och lagrar hans IP-adresser.¹ Utöver datum och klockslag för sessionen lagrar myndigheterna besökarnas IP-adresser för att skydda sig mot it-attacker och möjliggöra att straffrättsliga förfaranden inleds.

Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) har vänt sig till EU-domstolen för att få klarhet i huruvida så kallade dynamiska IP-adresser i en den aktuella situationen utgör en personuppgift och således omfattas av det skydd som införts för sådana uppgifter. En dynamisk IP-adress ändras vid varje ny uppkoppling till internet. Till skillnad från statiska IP-adresser är det inte möjligt att med en dynamisk IP-adress göra en koppling, med hjälp av allmänt tillgängliga filer, mellan en viss dator och den fysiska anslutning till nätverket som internetleverantören använder. Det är således endast Patrick Breyers internetleverantör som förfogar över de ytterligare upplysningar som är nödvändiga för att identifiera honom.

Bundesgerichtshof önskar även få klarhet i huruvida den som driver en webbplats, åtminstone i princip, ska ha rätt att samla in och senare använda webbplatsbesökarnas personuppgifter i syfte att säkerställa webbplatsens allmänna funktion. I den frågan påpekade Bundesgerichtshof att den tyska lagstiftningen i tysk doktrin till övervägande del tolkas så, att uppgifterna ska raderas efter sessionens slut, om de inte behövs för fakturering.

I dagens dom svarar domstolen inledningsvis att en dynamisk IP-adress som en "leverantör av elektroniska informations- eller kommunikationstjänster" (det vill säga den som driver en webbplats, i förevarande fall tyska federala myndigheter) registrerar i samband med att en person besöker leverantörens allmänt tillgängliga webbplats utgör en personuppgift² i förhållande till leverantören när denne förfogar över lagliga medel som gör det möjligt för vederbörande att identifiera besökaren med hjälp av de ytterligare upplysningar som besökarens internetleverantör förfogar över.

Domstolen påpekar i det avseendet att det förefaller som om det finns lagliga medel i Tyskland som gör det möjligt för leverantören av elektroniska informations- eller kommunikationstjänster³ att,

¹ IP-adresser är siffersträngar som tilldelas datorer som är uppkopplade till internet för att de ska kunna kommunicera via internet. När någon besöker en webbplats överförs avsändardatorns IP-adress till den server på vilken den aktuella webbplatsen är lagrad. Detta är nödvändigt för att de eftersökta uppgifterna ska kunna överföras till rätt mottagare.

² I den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 1995, s. 31).

³ Vad gäller det aktuella fallet där webbplatserna drivs av tyska federala myndigheter påpekar domstolen att det synes som om dessa myndigheter, trots att de har ställning som offentliga myndigheter, agerar i egenskap av enskilda rättssubjekt.

särskilt i händelse av it-attacker, vända sig till den behöriga myndigheten för att den ska vidta nödvändiga åtgärder för att erhålla sådana upplysningar från internetleverantören och därefter inleda straffrättsliga förfaranden.

Domstolen anger vidare att unionsrätten⁴ utgör hinder för en medlemsstats bestämmelser enligt vilka en leverantör av elektroniska informations- eller kommunikationstjänster kan samla in och använda personuppgifter avseende en användare av dessa tjänster utan dennes samtycke endast i den mån insamlingen och användningen krävs för att möjliggöra och fakturera den aktuella användarens konkreta användning av dessa tjänster, utan att syftet att säkerställa tjänsternas allmänna funktion kan rättfärdiga en användning av uppgifterna efter det att en session har avslutats.

Domstolen erinrar om att behandling av personuppgifter är tillåten enligt unionsrätten om behandlingen är nödvändig för ändamål som rör berättigade intressen hos den registeransvarige eller hos den eller de tredje män till vilka uppgifterna har lämnats ut, utom när sådana intressen uppvägs av den registrerades intressen eller dennes grundläggande fri- och rättigheter.

Den tyska lagstiftningen, enligt den tolkning som överväger i doktrinen, begränsar räckvidden för den principen genom att det inte är tillåtet att väga syftet att säkerställa de elektroniska informations- eller kommunikationstjänsternas allmänna funktion mot användarnas intressen eller grundläggande rättigheter och friheter.

I det sammanhanget understryker domstolen att de tyska federala myndigheter som tillhandahåller elektroniska informations- eller kommunikationstjänster skulle kunna ha ett berättigat intresse av att, utöver varje konkret användning av deras respektive allmänt tillgängliga webbplatser, säkerställa att webbplatserna fortsatt fungerar väl.

PÅPEKAND: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. EU-domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnande.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

⁴ Det vill säga direktiv 95/46.